

[Elsebeth Kock-Petersen.]

under udvalgsarbejdet, hvorvidt de offentlige myndigheders fremgangsmåde er med til at skabe vanskeligheder for mindelige ordninger. Det er ikke på nogen måde ment som en kritik af f. eks. toldvæsenets embedsmænd, men det er ud fra den betragtning, at disse vel ikke har mulighed for og vel heller ikke skal foretage forretningsmæssige vurderinger, men det kunne måske føre til, at man ville finde, at der kunne være rimelighed i at begrænse de offentlige myndigheders indflydelse i insolvente virksomheder.

Jeg vil også gerne i forbindelse med en eventuel indførelse af det foreslåede betalingsstandsningssystem have undersøgt, om der kunne være rimelighed i at indføre et mindstebeløb som forudsætning for at kunne kræve en virksomhed konkurs. Disse små kreditorer giver i mange tilfælde i det praktiske store vanskeligheder for at tilvejebringe en mindelig ordning.

Jeg vil også gerne, ligesom fru Winnie Russell var inde på det, have belyst omkostningerne i forbindelse med en konkurs.

Selve det betalingsstandsningssystem, der er foreslået, kan jo, det vil jeg erkende, have en psykologisk betydning, der kan være med til at fremme mindelige ordninger, og alene af den grund vil vi da se positivt på det. Skyldneren kan efter forslaget selv anmelde betalingsstandsning over for skifteretten uden at have en konkursbegæring hængende over hovedet. Anmeldelsesdagen bliver skæringsdag for afkræftelse, og som hidtil er betalingsstandsning tilstrækkelig begrundelse for insolvens, hvis en kreditor vil begære konkurs.

Der indføres desuden en tilsynsordning over for den skyldner, der har givet anmeldelse om betalingsstandsning. Jeg opfatter et sådant tilsyn som en slags væрге, der skal beskytte skyldneren mod hans egne handlinger. Det kan der være et behov for, simpelt hen fordi en person i økonomiske vanskeligheder ikke altid absolut vil være i psykisk topform. Samtidig hermed vil tilsynet i virkeligheden også varetage kreditorernes interesser. Men alt dette vil jeg gerne have belyst i udvalget, og jeg vil også gerne have belyst, hvilke personer der skal sidde i dette tilsyn.

Der er i lovforslaget endvidere nogle meget åbne formuleringer, som kan give an-

ledning til store vanskeligheder for såvel skifteret som debitorer og kreditorer. Det er spørgsmålet, om nogle af de formuleringer eventuelt skal strammes, og i alle tilfælde vil jeg gerne have belyst rækkevidden af dem under udvalgsarbejdet.

Til slut vil jeg lige pege på den nye § 129 a, hvorefter lønkrav skal fyldestgøres, selv om fordringerne endnu ikke er prøvet. Det forekommer mig — det vil jeg også gerne have svar på på et senere tidspunkt måske — at denne bestemmelse i virkeligheden ser ud til at fjerne baggrunden for Lønmodtagernes Garantifond, bortset fra de tilfælde, og det er vist ikke mange, hvor boet ikke giver fuld dækning til lønkravene. Lønkravene er jo privilegerede, så i langt de fleste tilfælde bliver de dækket.

Men jeg vil slutte med at tilsige en velvillig behandling. Jeg ved ikke, hvor hurtigt det kan gå. Jeg mener, der er nogle spørgsmål, der skal belyses, så jeg ved ikke, om det kan blive gennemført så lynhurtigt, men vi vil gå ind i et grundigt og et hurtigt arbejde.

Tange (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke gå ind for dette lovforslag om ændring af konkursloven m. v., selv om vi må erkende, at der kan være god grund til at tage hele konkursloven op til revision. Vort standpunkt skyldes, at vi er imod ustandselige lapperier i lovgivningen, der giver utryghed for borgerne, som bliver ude af stand til at følge med i de evindelige ændringer.

Vi mener, vi bør vente med at ændre konkursloven, indtil vi kan få en virkelig tilbunds gående reform, som skulle kunne ske om ganske få år. Justitsministerens sigte med lovforslaget, at begrænse antallet af konkurser og insolvente likvidationer ved at forbedre mulighederne for en mindelig ordning med de konkurstruede virksomheders kreditorer, tror vi ikke er realistisk. Allerede i dag er det sådan, at det eneste, kreditorer ikke ønsker, er, at skyldneren skal gå fallit, idet alle erhvervsdrivende er klare over, at kommer det først så langt, så er alle pengene tabt, idet kun de færreste konkursboer giver fuld dækning til de privilegerede kreditorer, og meget sjældent giver et konkursbo over nogle ganske få procent til de almindelige kreditorer; dertil kommer,